

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות הפרשה

"ועשו ארון עצי שיטים.."

ועשו ארון מלא וא"ו, וכתוב ועשו. ושאל האדמו"ר מדוע נאמר בלשון רבים "ועשו" ולא "עשה"

וביאר דבריו על דעת דברי אא"ז המהרי"א, שיש באדם נפש רוח נשמה וחיה, ומי שלא יהיה לו ד' אלו לא יוכל להבין ולהשיג סתרי תורה. ובחינות נשמה לנשמה חיה הוא מקיף מבחוץ.

וגוף האדם הוא עץ כטעם עץ השדה, ויש לו מבפנים נפש רוח נשמה ומבחוץ נשמה לנשמה מקיף.

לכן היו ג' ארונות, עץ באמצע רומז לגוף האדם, ושניים של זהב נגד אורות פנימיים ומקיפים. ואח"כ לשים בתוכו את התורה, כלומר אדם שיש לו אור פנימי ואור מקיף, משיג את ידיעת התורה.

ובזה תהיה מדרגתו עד שיפעל וינקה את גופו ע"י "קדש עצמך במותר לך" ויהיה במדרגת נפש. ובזה נבין הנאמר "משה משה" שלא פסק, כי הגוף שבין אור פנימי ואור מקיף חזר להיות אור ממש, והגוף לא היה מפסיק כלל בין האורות.

לכן אמרה התורה בארון "ועשו" כי מצד משה לא היה צורך לג' ארונות, כי העץ לא מפסיק כלל ולא היה בבחינות גוף.

מאורות הדרש

צדקה הראויה

נאמר בפרשתינו: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" כבר דקדקו המפרשים בכפל הלשון, "תקחו את תרומתי".

ומביא בגן רוה בשם ספר צמח דוד דפירוש הפסוק כך הוא "ויקחו לי תרומה" הם מעצמם יתנו ללא כפיה, אבל "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" - כשכבר התנדב באמירתו) ואמירה לגבוה כמסורה (הדיוט) "תקחו את תרומתי" - בעל כרחו, כיון שאינו יכול לחזור בו, מחמת שזה כבר בגדר "תרומתי" שכבר היא שלי.

ובכתב סופר מבאר, שכידוע "רחמנא ליבא בעי", שה' רוצה שיעשה אדם את המצוות מרצון, ולכן רצה שיתנו צדקה בכל לבבם ולא בגלל אי נעימות וכדומה, ולכן, אם משה ואהרן היו הולכים לקבץ את הממון מכל אחד היה כל אחד נותן, כי לא

נר ה' נשמת אדם העלון יוצא לעילוי נשמת

יעקב בן צלאח יצחק בן נתן דליה בת אבנר מזל טוב בת נסים וולף בן דוד אביבה בת נתן לאה בת אברהם יצחק בן נסים זלמן בן אלטר אברהם בן יעקב שרה בת משה שלמה בן אברהם אדי בן יוסף אסתר בת מנחם שמואל בן יוסף מריאנה בת גורג' אנה בת נחום משה בן כלפון ברוך בן אברהם דוריה בת סמי שרה בת מנדל שרה בת מרדכי ארקדי בן מויסיי הלה בת מאיר שמואל בן סרול נטע בן זליק שרה בת צוריאל כהנום בן יעקב
ת.נ.צ.ב.ה

על כן לא היה משה יכול לעשות את הארון, כי לא היה הארון בבחינות שלו אלא, הם עשו ולא משה.

כי מי שמקדש עצמו במותר לו, ומקיים בגופו רמ"ח עשין ונש"ה לא תעשה, הרי כולל בחינת "עץ השדה" שבו לבחינות ב' אורות מקיפים "זהב" שרומז לארבע עשרה י"ד, וכמאמר חז"ל "יד סתם" חס"ד ע"ב אצילות הקדוש.

על כן נקטה תורה "וציפית אותו זהב טהור, מבית ומחוץ תצפנו; ועשית עליו זר זהב, סביב" שלא יהיה הפסק הגוף מפסיק בין הקב"ה לאדם הגשמי אלא שיהיו האורות הפנימי והמקיף בחינת "סביב" על מנת להגן מהקליפות והם יהיו בבחינת "סביב רשעים יתהלכון" ולא יוכלו להזיק ולהפריד את השפע הבא לאדם מלמעלה.

היה יכול להעיז פניו נגדם, ולכן אמר הכתוב "ויקחו לי תרומה" שיקחו ויקבצו זה מזה, ומה שכבר קיבצו יקחו משה ואהרן. וזהו "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" - אחר שזאנו יודעים שהנתינה היתה לגמרי מנדבת ליבו, אז "תקחו את תרומתי" - את מה שכבר נתנו.

עוד מבאר שם, כי בדרך כלל מי שנותן כדי שיכבדוהו ויגדל שמו הטוב, אדם כזה רוצה שהוא יהיה היחידי שנותן ושלא יהיו אחרים שנותנים. ואז רואים שאינו נותן - לטובתו של הנצרך, אלא לטובת עצמו, ולכן אמרה התורה "ויקחו לי תרומה" דהיינו, שיקחו זה מזה, שכל אחד יאמר גם לחבירו שיתן, ואז נדע שזה "מכל איש אשר ידבנו ליבו" - שנותן מנדבת לבו, ולא כדי לגדל ולרומם את כבודו, ורק כשיתנו בבחינה כזאת אזי" תקחו את תרומתי."

מאורות היכל הברכה מהרי"א מקומרנא

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"

ומצוה זו על הציבור בזמן שהמלכות של ישראל מולכת, ואף שגם בזמן הזה יכולים להקריב קרבנות אף בזמן שאין בית, כי קדושת המקדש לא בטלה, ויכולים לעשות כל הנ"ל, אף על פי כן, מסורה לנו מאבותינו שלא נבנה בית ולא נקריב קרבן בזמן הגלות, שלא יבואו טמאים ויטמאו המקדש ויעבדו שם פסיליהם.

כי את "זה לעומת זה עשה אלהים" ואנו מייחלים ומצפים שיחזור המלכות לבעליה ויבנה המקדש מעשי ידי הקב"ה, בית ראשון ושני יחזור לנו מלך עליון במהרה בימים לא כביר, ומלך עליון ירחם.

מאורות הסיפור החסידי

ישועת ה' כהרף עין

אחד ה"פריצים" בפולין המדינה שעלה לגדולה, שונא ישראל מובהק, התרברב כי נכד ונין הוא להמן בן המדתא צורר היהודים, והבטיח להשלים את אשר זמם זקנו ולא הספיק לבצע. אף הוא הזמין פעם את אחוזת מרעיו לנשף הוללות, בו אמר להביאם בסוד מזימותיו, ויחדיו יתכננו דרכים כיצד להתעלל ביהודים ולכלותם.

ויה בעיצומו של הנשף החגיגי, בעת שהפריצים ההוללים ביקשו איזה ענין לעסוק בו ולשעשע את עצמם, נתן ד' בלבו של אחד ה"פריצים" והציע לפני חבריו, שכל אחד מהנוכחים יפרט את "יחוסו" המשפחתי, כי היו כולם צאצאי אצילים ורוזנים מני דורות רבים. הצעתו נתקבלה בהתלהבות רבה. ולא ידע אותו "פריץ" כי בכך טומן הוא פח-יוקשים לרגליו של ה"פריץ" המארח, אסופי שהורם מאשפות, אשר לא היה כלל מגזע האצילים. הלה, שהבין מיד כי ינחל עוד מעט חרפה גדולה - כשיגיע תורו לפרט את שלשלת "יחוסו" - התחמק מהנשף באמתלה שהנה הוא יוצא להביא את כתב יחוסו. בחוץ החליף את בגדיו, התחפש לאיש פשוט לבל יכירוהו, רכב על סוסו ודהר במהירות להתרחק מהמקום לכל אשר ישאוהו רגליו.

כשעבר זמן והרגיש עייפות חיפש מקום לנוח קמעא באחד מכפרי הסביבה. השעה היתה מאוחרת באישון לילה. משראה אור מנצנץ מאחד הבתים פנה לשם והתדפק על הדלת. כשפתחו לו ביקש בתחנונים לתת לו מקום ללינת-לילה ונענה בחיוב. היה זה בית יהודי ומכיון שהתחפש לא הכירו שזה ה"פריץ". היהודיה הרחמניה הכניסה אותו אל הבית פנימה, הציעה לו כסא לשבת אצל השולחן, והגישה לפניו מאכלים שונים שיסעד לבו. והנה הבחין הגוי בעקרת הבית שהיא עומדת במטבח ומטגנת כיסנין משולשים. הרהיב ושאל מה פשר מעשיה בשעה כל כך מאוחרת. השיבה האשה בתמימות, שלפני הרבה שנים גזר המן הרשע להשמיד את כל היהודים, אך בהשתלשלות מופלאה ארע שנחל מפלה ונתקלקלה מחשבתו. לזכר אותו נס נחוג מחר את יום הפורים ונאכל "אזני המן" (המן טאשן) שאטגן פה לכבוד ד' ולהזכיר חסדיו. גם לאחרונה, הפטירה, קם פה בסביבה איזה "פריץ" המתרברב שהוא נכדו של המן ורוצה להתנכל לנו, אבל סופו יהיה גם כן כסופו של המן האגגי, בעזרת השם, ואז בודאי נקבע חג נוסף ונאפה שוב כיסנין לזכר המאורע...

לא פיללה האשה כי היא מדברת ישר אל ה"בעל דבר" בכבודו ובעצמו. אולם הוא, ה"פריץ" האסופי, נתקף לשמע דבריה פחד ומורא ממה שיבוא עליו, וימחר לעזוב את המקום, וכבואו אל ביתו איבד את עצמו לדעת - כן יאבדו כל אויביך ה'.

כה חלפו הסכנות שארבו ליהודי הסביבה מבלי שאי מי מהם ידע על כך.

לוקט מהספר "מסוד שיח חסידים" (מפי רבי יעקב בן ר' משה אהרן איש לכוביטש, שקיבל מחסידים קדמוניים)

מאורות אוצר הברכה "בן ביתי"

"ועשו לי מקדש" - אמרו רז"ל [ירושלמי ברכות] ביהמ"ק שלמטה מכון כנגד ביהמ"ק של מעלה, וידוע שכל זמן שלא נגמר בניין ביהמ"ק עם כל הכלים שלמעלה, לא יכול לבוא משיח צדקנו. וצדיקים קדושי עליון בכל דור ודור יש מהם שע"י עבודתם הגדולה נעשה איזה כלי רוחני בביהמ"ק שלמעלה, היינו בית המקדש כבר נגמר ע"י תנאים ואמוראים בימי הגמרא ומאז ועד עתה נעשו הכלים.

ושמעתי שרבנו אלימלך אמר בשמחת תורה בשעת הקפות שהכניס אז שולחן של ביהמ"ק, וכיוצא בו בשאר צדיקי הדור. נמצא שתלוי בנין ביהמ"ק עם הכלים על ישראל הקדושים, ומכ"ש בית המקדש שלמטה. לזה אמר הכתוב הקדוש "ועשו לי מקדש" בין למעלה ובין למטה, וכמאמר האריז"ל שבית ראשון ושני שחרבו הם כנגד נצח והוד שהם תמוז ואב, שבהם נחרבו ב' בתי המקדש לזה אמר "ועשו לי מדש" בחזרה למעלה ולמטה, אז נתקנו ב' מידות נצח והוד ואז בודאי בלי ספק "ושכנתי בתוכם".